

mijmering / inspireren

Sinds ik niet meer werk, of toch in ieder geval een stuk minder, vind ik het leven saaier geworden. Als je eenmaal die rare, tegennatuurlijke grens van zevenenzestig over bent word je geacht blij te zijn met alle vrije tijd en daarvan vooral 'te genieten'. Nou, ik vind er niks aan. Er zullen ongetwijfeld veel mensen zijn voor wie dit anders ligt, maar tot die groep behoor ik niet, zoals ik

zelden tot een groep behoor waaraan allerlei gemeenschappelijke kenmerken worden toegekend. En over genieten gesproken: als je niet genoot in de tijd dat je werkte, ga je dat ook niet doen vanaf de tijd dat je daarvan bent vrijgesteld.

Als muziekjournalist kun je in principe tot in lengte van dagen doorwerken. Dat ik minder werk komt ook door de keuzes die opdrachtgevers maken. Met andere woorden: klassieke muziek doet er steeds minder toe in de media. Ongepimpte klassieke muziek wordt steeds meer een niche, iets voor inhoudelijke vakidioten die een beetje buiten de samenleving staan. En daar kom ik mezelf dan tegen, op het eenzame pad van steeds minder goed te delen kennis ván en liefde vóór. Mijn geliefde benoemde dat goed, geconfronteerd als hij wordt met het ietwat dolende dat hij in mij aantreft. 'Jij hebt geen vak beoefend, jij wás je vak.' Ik kan gerust schrijven 'bén mijn vak', want dat gaat nooit anders zijn. Door alles heen loopt in mijn leven muziek. 'Jij dént in muziek', zegt diezelfde geliefde.

Muziek hoef ik niet te missen, die is vierentwintig uur beschikbaar, maar de context waarin ik haar kan beleven is anders geworden. Zo mis ik de intellectuele uitdaging die het recenseren met zich meebrengt; ik moet me immers realiseren wat ik hoor, dat onder woorden brengen en eventueel bediscussiëren en verdedigen. Bovenal wil ik inspireren, de ontroering overbrengen die goede en goed uitgevoerde muziek nou eenmaal niet aflatend in mij oproept. Muziek is mijn moedertaal, dichterbij dan woorden.